

Februar 2. 2023 Ordenslivets dag

Guds nåde under pandemien.

«Uten meg kan dere ingen ting gjøre.» Joh. 15,5

Klosterlivet er dedikert til ensomhet og stillhet i et monastisk klausur. Det er også et liv orientert mot kontinuerlig bønn og manuelt arbeid i fellesskap eller i ensomhet. Helsereglene og karanteneperiodene som lammet det sosiale livet, var kanskje ikke like vanskelig for oss som for mennesker ute i samfunnet. Vår adskillelse fra verden har blitt ytterligere fremhevet med fraværet av gjester, besøkende, kunder og volontører. Det var kun av medisinske årsaker eller for å kjøpe mat at en av oss kunne gå ut. I denne situasjonen ble dagliglivet vårt levd i et roligere tempo.

Vårt liturgiske liv var i stand til å fortsette hver dag fra vigilien til kompletorium med den daglige messen, takket være vår kapellan Anthony som bor på stedet. Hver kveld før Kompletorium resiterte vi en bønn spesielt for de syke, ofrene for covid, for deres familier og for det medisinske personalet rundt om i verden.

Vi holdt kirken åpen på dagtid slik at besøkende kunne stoppe der for å be samtidig som regler for avstand og hygiene ble overholdt. Hver kveld vasket to søstre kirkebenkene. Fortsatt mottar vi bare Kristi legeme under eukaristien og vi deler Kristi fred ved en avstandshilsen.

Byggingen av den nye fløyen fant sted under pandemien. 4 søstre har for tiden sin celle der permanent. Stuen fungerer som et hyggelig sted for uformelle og festlige møter for hele kommuniteten.

Det var en stor forsakelse for Rafael og Renata å ikke kunne invitere sine familier og bekjente fra Polen, Canada og England for å feire deres høytidelige løfter sammen med oss, men de hadde gleden av å være omgitt av sine norske venner og naboer! Hver forsakelse og hver utsatt hendelse ble likevel opplevd i fellesskap med de utenfor som led mer enn oss.

Gjennom disse vanskelige tidene har vi erkjent at Guds nåde har hjulpet oss til å vokse i realisme. Vi har erfart rikdommen i å jobbe sammen i små og store grupper for refleksjon.

Skjør helse, avgang av 2 søstre i formasjon pluss fraværet av Sheryl i et sabbatsår, har lært oss å møte virkeligheten uten å fortvile, men å håpe. Vi er mer bevisste på våre begrensninger så vel som vår rikdom. Gjennom dette har vi lært å vokse i henhold til Guds hjerte. For uten ham kan vi intet gjøre.

Utfordringer

«Dette er pakten jeg vil slutte med Israels – med Tautras – hus i dager som kommer, sier Herren: jeg legger min lov i deres sinn og skriver den i deres hjerte. Jeg skal være deres Gud og de skal være mitt folk.» Jer. 31,33

Å oppleve aldringsprosessen som en naturlig prosess og å leve den med takknemlighet, fleksibilitet og seriøsitet kan være en utfordring. Hvordan åpner vi hver dag opp for dette livet som fører oss sammen til evig liv uten å være stresset, overdrevent aktive, individualistiske, overfladiske eller føle skyld?

Ansikt til ansikt med Gud er viktig og i tillegg er det viktig til å gi hverandre ubetinget tilgivelse. Å akseptere at vi er nybegynnere på klosterstien gjør oss ydmyke og inviterer oss til å spørre oss selv: "Brigitte, Brigitte, hva har du kommet i klosteret for?"

Hvis vi kan svare på dette spørsmålet, kan vi ønske andre som Gud kaller velkommen, hjelpe og veilede dem.

Siden oktober har Maria Grazia startet postulansen. To andre unge kvinner fra Norge og Sverige er interessert i klosterlivet på Tautra. Det er vårt ansvar å hjelpe dem å skjelne og velge rett. I stedet for å forestille meg dem som postulanter, foretrekker jeg å spørre Gud: "Hva ønsker du for dem?".

Som et flerkulturelt og flerspråklig fellesskap, må vi anstrenge oss for å snakke mer og mer norsk oss imellom. Vi trenger å ha de riktige kommunikasjonsverktøyene og å bli klar over våre bevisste eller ubevisste kulturelle fordommer.

Et klosterfellesskap jobber alltid for å finne en god balanse mellom bønn og arbeid for hver enkelt så vel som for helheten. Justeringer kan planlegges på forhånd, men noen ganger må noe tas som nødløsninger! Jeg vil takke mine søstre her for deres evne til å være fleksible. Uten denne fleksibiliteten ville vi eldes enda raskere, og jeg tror vi ville miste livsgleden.

Vi har tilpasset arbeidet i såpeavdelingen og i gjestfriheten etter arbeidskapasiteten vår det betyr basert på felleskapets styrker. Vi er avhengige av sykepleierne på Frosta for omsorgen av en av oss på bestemte tider av døgnet og bestemte dager i uka.

Siden General Kapittel 2022 har priorinnen vår blitt kalt til å yte tjenester for ordenen i irske klostre.

Et særlig kall innenfor rammen av vårt Stifts felles misjon.

«Sju ganger om dagen lovsynger jeg deg, for dine rettferdige lover!» Sal 119,164

Det klosterlivet, som er dedikert til kontemplasjon, inviterer oss til å be 7 ganger om dagen. Men ikke bare det. Dette kontemplative livet er preget av et sterkt felles liv og av et enkelt og arbeidskrevende liv.

Monastisk gjestfrihet er en viktig verdi for vår tilbaketrekning fra verden. Vi har ikke en apostolisk virksomhet i direkte kontakt med samfunnet. Men vårt beskjedne gjestehus tilbyr muligheten til å smake på ensomheten og stillheten for alle som ønsker å trekke seg tilbake en stund på et øde sted for å søke (etter) Gud. Samtidig har gjestene muligheten til å delta i tidebønnene og messen (liturgi).

Vi ser at det er anledninger for noen av oss til å skrive artikler eller holde forelesninger, meditasjoner, vitnesbyrd om klosterlivet eller bare delta i religiøse feiringer som begravelser, økumeniske gudstjenester i katolske eller lutherske kirker. Det er vår plikt å finne den rette balansen mellom å respektere vår klausur og svare på Kirkens ønske.

Vårt oppdrag er et sant, enkelt og ydmykt vitnesbyrd om Guds nåde som fortsatt kaller menn og kvinner i dag til å vitne for Jesus Kristus. Han som hver dag forteller oss: **"Elsk hverandre slik jeg har elsket dere."**

Vi ber for andre, men vi trenger også deres bønner fordi å leve i et klosterliv innebærer en lang reise med omvendelser. Åndelig støtte er nødvendig begge veier. Vi er takknemlige for den støtten fra Biskop Erik, brødrene av Munkeby, bispedømmets menigheter, prestene som er så rause med sitt vennskap, sin tid, sine mil... Å leve usynlig så vel som synlig er en del av mysteriet og skjønnheten i klosterkallet.